

Bosenský drak.

Pokračování.

Autorizovaný
překlad
prof. Frant. Fahouna.

Beji, kteří k tomu rádili, aby vezír šel s nimi do Hercegoviny, nebyli v nepravdě, neboť jmenovitě nezkušení spátrivše vezíra, hlavu země, mezi povstalci, domnivali se, že nemůže a nesmí být jinak, než že dlužno bojovat pro víru prorokova a milerádi vstupovali pod zástavu bosenského draka. Kromě toho činili hodžové a přede všemi oglavští šeikové svou povinnost, i rozněcovali ohnivými slovy do krajinosti náboženskou blouznivost Mohamedánů.

Kdo vůbec mohl unést zbraň, spěchal na svatou vojnu a jen slabí starci, nemocní a outlá mládež zůstala doma.

V Mostaru uvítali draka bosenského rovněž tak nadšeně, jako v Travníku. Husein kapitán ubytoval se v tvrzi, a vojsko dal rozložiti po městě a předměstí, a co se nedalo v domech umístiti, zůstalo v stánech venku před Mostarem. Vezírovi s rodinou vykázal Husein zvláštní bydliště v tvrzi, sobě na blízku.

Husein kapitán předsevzal si zde čekati na čety z dolní Hercegoviny, které již byly na cestě z Nikšice, Trebině, Gačka Ljubuška. Jedno oddělení po příchodu bosenského vojska do Mostaru započalo právě velký půst mohammedánský "ramazan". Každý pravověřící Moslemín modlil se po čas trvání toho postu nejméně pětkrát denně a do soumraku, neokusí ničeho ani od jídla ani od pití a ani čibuk po celý den nedá k ústám.

Byla doba lacije, totiž dvě hodiny po slunce západu. S minarety mostarských mešit rozléhal se hlas hodžů nočním tichem. Mešity byly osvětleny tisíci světly a dav lidí nesoucích svítilny v ruce tlačily se z jedné mešity do druhé. Morali paša provázen dvěma

strážníky odebral se do Karagijského mešity, nejkrásnejší to ze všech mostarských, by tam se modlil. Jeho hanuma ještě všecka rozlámaná namáhavou cestou, dřímalna na pohovce, kdežto Zejna dcera její, mezi tím sešla do růžové zahrady ve dvoře. S odkrytou tváří, domnivajíc se že jí nikt nevidí, upřela své černé oči na hvězdnaté jarní nebe i jala se tichým hlasem pěti jakousi smutnou východní písni. Bej Zlatarevič, jemuž byl dán pod dohlídku vezír a jeho rodina, vyčíhal dívku samotnou i přikradl se k ní se strany blizounko. S vášnivým pohledem patřil mladý bej na dceru vezírovu. Po celé cestě z Travníku do Mostaru vynasnažoval se, aby se při každé příležitosti co nejvíce zavděčil vezírovi, a vyhledával příležitou dobu, aby byt jen nějaké slovo se Zejnou o samotě promluvil. To se mu však nepovedlo, neb dívka byla povždy se svou matkou, kteráž ani na minutu jí neopustila. Zejna, jako všecky dívky bystrého oka, zpozorovala ihned z počátku, že líbí se mládemu Bosňákovi. To jí bylo milo, neb chtěc nechtě musela se přiznat, že i ona krásného jinonicha ráda vidí. Někdy jakoby mimovolně odhrnula závoj s obličeje, když věděla, že ji mladý bej pozoruje, a ihned jej potom zaštěla. To bylo nejvíce, co bej Zlatarevič od vezírové dcery zažil. Když se mu nyní hodila příležitost, že může delší dobu patřiti na okouzlující dívčinu tvář, div se radostí nezbláznil. Nemoha odlati vášni svého srdce, vzchopil se a lehkým krokem předstoupil před dívku.

"Zejno!" promluvil mladý bej hlasem chvějícím se velkým rozlením. Dívka vyklikla převraným "ach", i chtěla závojem tvář svou zastříti, ale bej Zlatarevič pojal ji za ruku i nedopustil toho.

"Dovol! Zapříšahám tě při pravdou, pak mne dovedeš vyhledati v Caříhradu a požádati o ruku mou u mého otce." Bej Zlatarevič se zamyslil.

"Aj vidím, že nemiluješ Zejny! promluvila vezírova dcera s povzdechem.

"Nemiluji tak!" odtušil bej uchopiv ji za malou ručku. "Já vás vysvobodím!"

Děvče objalo náruživě jinocha pak vymklo se mu se slovy: Zítra nám dej věděti, abychom se mohli připravit. Nyní odejdi, vezír může každou chvíli přijít.

"Pohled" na mne ještě jedenkráte těma očima, z kterých se ráj na mne usmívala," pravil bej Zlatarevič přistoupiv k dívce, uchopiv ji pevně za měkkou ruku.

Zejna povznesla usmívajíc se krásnou svou tvář k jinochovi, jenž ji horoucně přívinul k prsům

"Slyšš-li, jak mi srdce tluče, jak ti vypráví o své lásce," vece jinoch v záchvatu své náruživosti obsypávaje vřelými polibky kvetoucí líčko dívčino.

"Zejničko!" ozval se nyní hlas hanumy z domu a ti dva mladí mžikem se rozešli.

"Tedy zítra!" volala ještě Zejna za bejem, zacházejíc do domu. Nezapomeň!

Dvěře se za dívou již zavřely a bej Zlatarevič ještě stojí na tom též místě jako kamenný sloup i zírá upřeně v tu stranu, kde vezírova dcera zmizela. Proč musí být právě Osmankou ta která roznítila ve mně plamen lásky? tázal se sama sebe a volným krokem vycházel z domu.

Na druhý den uchystal bej Zlatarevič všecko k útěku, koně, odcív i vůzce. Věda, že Husein kapitán, vůzce povstalce, ani dost můlo nestál o zajetí vezírovo, chopil se tedy bej Zlatarevič bez jakékoliv bázně této práce.

(Pokračování.)